

Wie heeft den oorlog gewild?

2008.05.06.001

Van Gybland Oosterhoff

W Wichers

12 numbered pages

Anti Semitism
Anti Bolshevism

Uitg Zonneveld Soest
K1130

Wie

heeft den
oorlog
gewild?

W. WICHERS

Mr. Dr. HORACE HUGO ALEXANDER
VAN GYBLAND OOSTERHOFF-KAMER
Voortrekkers-Universiteit
PRETORIA

Uitg. Zonneveld - Soest

K 1130

Wie heeft den oorlog gewild?

I.

De eisch van Duitschland aan Polen om de zuiver Deutsche stad Danzig terug te geven en tevens het Rijk een verbindingsweg af te staan naar de geïsoleerde provincie Oost-Pruisen door den aanleg van een verkeersweg door den Korridor vormde in Sept. 1939 de uiterlijke aanleiding voor den oorlog. Het was echter duidelijk dat een wereldrijk als het Empire en een groote mogendheid als Frankrijk zich om een dergelijke onbeduidende en bovendien nog ten volle rechtvaardige eisch niet in een oorlog van een dergelijken omvang begeven zouden hebben; Danzig en de „Korridor door de Korridor” moesten slechts als een voorwendsel voor dezen oorlog dienen; de ware beweegredenen moesten elders gezocht worden. Wij zullen nu hier uiteen zetten wat erachter zat.

II. HET GOUD.

Zuid-Afrika bezit de grootste goudproductie van de wereld; deze leidde, te samen met de diamantproductie, tot de inlijving van de beide Boerenrepublieken bij het Britsche Empire. Echter bevonden zich reeds te voren de industriecentra van Zuid-Afrika en wel in het bijzonder Johannesburg in handen van kapitalisten van Britsche nationaliteit, voornamelijk van Joodsche afstamming. De voortdurend groter wordende tegenstelling tusschen kapitaal en industrie aan den eenen kant en de landbouw aan de andere zijde vormde tevens een volksche tegenstelling tusschen Engelschen en Joden aan den eenen kant en de Boeren aan de andere zijde. Daarin is tot heden geen verandering gekomen, in tegendeel, de geheele goudproductie is in handen van Joden in Zuid-Afrika.

Nu zijn de Vereenigde Staten het land, dat de grootste goudvoorraad in bezit heeft; de goudvoorraad aldaar bedroeg reeds in de herfst van 1941 meer dan 45 milliarden dollar goude. Verreweg het grootste gedeelte van dit voortdurend stijgende

kwantum ligt in de kelders van de groote banken van New York, van welke er slechts één enkele n.l. J. P. Morgan niet-joodsch is.

De goudprijs werd voor den oorlog in London vastgesteld; daarbij had de Joodsche groep Rotschild de leiding.

Met andere woorden: de productie, het bezit en de waardecontrole van het goud waren in handen van Joden van Angelsaksische nationaliteit. Met deze machtmiddelen beheerschten zij op onbeperkte wijze de wereldmarkt.

III. ARBEID IN PLAATS VAN GOUD.

De nederlaag van Duitschland in den wereldoorlog had het in een troostelooze staat van verarming gebracht; het bezat geen goud meer, zijn belangrijkste landbouwgebieden waren door het Dictaat van Versailles gestolen evenals zeer aanzienlijke deelen van zijne industrie. De bedragen aan schadeloosstelling, die in goederen moesten worden geleverd, verarmden het steeds meer. Daarbij kwam nog dat het Dawes en Youngplan dit procedé tot een eeuwige financieele slavernij zouden maken, waarvan de kern een controle van de belastingen, douanerechten en spoorwegen door Amerikaansche z.g. deskundigen uitmaakte. Er bestond niet het minste vooruitzicht, dat Duitschland ooit weer een zelfstandig land zou worden. — Hierdoor kwam het Nationaalsocialisme tot de conclusie dat het van het heerschende, op goud gebaseerde, economische systeem moest afzien; het verzette zich tegen de waarde van het goud als de economische factor en bouwde uit het niets een economie op, die los van het goud was, en die binnen enkele jaren aan zijn meer dan 6 millioen werkloozen weer arbeid en brood verzekerde. En zodoende bracht het het goud weer tot zijn eigenlijke waarde terug, door het zijn heerschende en geheel ongegronde plaats te ontnemen en het weer te maken tot dat wat het eens was geweest, n.l. tot een zuiver ruilmiddel, een hulpmiddel van de wereldeconomie.

Dit procedé vond plaats niet alleen in Duitschland zelf, maar tevens ten aanzien van den handel van Duitschland met het buitenland. Immers, men kon niet begrijpen weshalve twee volken hunne wederzijdsche overtollige goederen niet zouden kunnen ruilen zonder ook maar een cent aan goud te bezitten, aangezien deze ruil toch zonder meer door verrekening zou kunnen plaats hebben.

Het succes van dit systeem was buitengewoon; de staten in Zuid-Europa, die geheel en al bij de Angelsachsische-Joodsche financieele wereld in de schuld stonden, waren zoodoende in staat om, zonder nieuwe leeningen en renten goederen te verkoopen en ook koopen, d.w.z. tot welstand te geraken en zoodoende hunne schulden kwijt te raken: De ruilhandel met Duitschland bedroeg derhalve reeds in 1939, vóór den oorlog, meer dan 50% van den totalen export van de Balkanstaten, hunne schulden waren zeer verminderd, zij maakten zich langzamerhand vrij van de financieele macht van de Angelsachsen en de Joden.

Ook met Zuid-Amerika werkte dit systeem bevredigend; ook de staten van dit continent bevonden zich in een hope-looze toestand van schuldenlast ten opzichte van de Engelsche resp. Amerikaansche Joodsche bankinstellingen. Door een ruilhandel met Duitschland, resp. met Midden-Europa waren zij in staat hun surplus aan grondstoffen in te ruilen tegen industrieproducten en wel in het bijzonder machines om eigen industrieën te vestigen zonder nieuwe leeningen te sluiten. Op den langen duur zou dit noodzakelijkerwijs tot een aanzienlijke toename van welvaart moeten leiden, in het bijzonder ook daarom, omdat tot dusverre de opbrengst van den nationalen arbeid grotendeels in den vorm van renten aan de Angelsachsische-Joodsche geldschieters afgedragen moest worden, zoodat de Zuidamerikaansche volkeren om zoo te zeggen bij de bankiers in New York en London in loondienst werkzaam waren. Deze ruilhandel beteekende echter geen eenzijdige exploitatie, doch een zakendoen met het beginsel van wederkeerigheid en bovendien maakte hij de deelnemers onafhankelijk van de beursspeculatie van elken aard. In dit opzicht staat vast dat b.v. de Balkanstaten tijdens hun ruilhandel met Duitschland aanzienlijk hoogere prijzen konden bedingen als in vroeger tijden met de beurs, die in de practijk slechts een middel was om een kleine hoeveelheid van gewetenlooze misdadigers te verrijken. Een bewijs hiervoor is het feit, dat het aan één enkel Joodsche bankier in Oostenrijk, Castiglione, gelukt was de waarde van de Oostenrijksche valuta in een dag tot op een tiende te reduceeren, en wel om zuiver speculatieve redenen, zoodat deze speculatie een volk van meer dan 6 millioen menschen in minder dan 24 uur in een onbeschrijflijke ellende stortte.

IV. GOUD TEGENOVER DEN ARBEID.

Het was toch wel zonneklaar dat het nationaalsocialistische economische systeem het einde van het „goudsysteem“ zou veroorzaken, zoodra het zich in groteren omvang zou doorzetten; want het aantal goudbezitters was slechts klein, daarentegen was het aantal zielen van de volken, die onder hun druk zuchtten, buitengewoon groot. De Joodsch-Angelsachsische financieele wereld beschouwde dan ook de uitbreiding van de beginselen van nationaalsocialistische economie tot Midden- en Zuidoost-Europa uit dien hoofde als een doodelijke bedreiging; de uitbreiding ervan tot Zuid-Amerika echter was het sein tot den oorlog: indien de banken in New York en Londen er hun heerschappij over de wereld niet bij wilden inschieten, dan moesten zij hun vermetelen tegenstander vernietigen, die den moed had om een beter, eenvoudiger en voor de volken winstgevend economisch systeem in de wereld in te voeren.

Deze vrees van de financieele wereld voor het ontwaken van de volkeren en de ontdekking van hun misdadig bedrog was dus de eerste aanleiding voor den oorlog. Om hun exploitatie van de menschheid in stand te houden moesten honderden millioenen menschen in ellende worden gestort. —

V. DE REORGANISATIE DER WERELDECONOMIE.

Vóór den eersten wereldoorlog bestond de wereldeconomie uit een fijnvertakt weefsel van wederzijdsche handelsbetrekkingen; dit is door dien oorlog verscheurd; de erdoor ontstane fronten en ook de blokkade hebben alle dwarsverbindingen van de oorlogvoerende partijen vernietigd en ze afgesneden van die landen, uit welke zij de noodzakelijke grondstoffen en goederen betrokken. Het gevolg hiervan was dat er in alle staten een beweging ging ontstaan om te trachten zichzelf te helpen: de industrielanden probeerden zich een eigen levensmiddelenproductie te scheppen, zij maakten zich tot agrarische staten; de agrarische landen, die behoefte hadden aan industrieele goederen, vestigden eigen industrieën en industrialiseerden zich. Dit alles veroorzaakte eene volledige reorganisatie van de wereldeconomie.

Deze ontwikkeling kon na den oorlog niet meer ongedaan

gemaakt worden, in tegendeel, iedere groote mogendheid probeerde nog meer dan te voren, de productie van grondstoffen en de verwerking ervan in eigen ruimte tot stand te brengen om zich zoodoende zooveel mogelijk onafhankelijk te maken van onzekere aanvoeren van buitenaf. Dit leidde in den loop der jaren tot de vorming van z.g. „groote economische ruimten”: de U.S.A., het Britsche Rijk, Rusland, ja zelfs Frankrijk vormden zulke ruimten of probeerden het althans. Slechts Midden-Europa kon deze gedwongen ontwikkeling niet meemaken: het Dictaat van Versailles had het over een uitgestrekt gebied van 11.000 km nieuwe staatsgrenzen opgedrongen, een heele reeks nieuwe staten in het leven geroepen en deze nieuwe staten tegenover de oude uitgespeeld, zoodat de mogelijkheid ontbrak om te trachten door economische verdragen de zoo onontbeerlijke economische eenheid te scheppen. De financieele afhankelijkheid der meeste van deze kleine staten van de Joodsch-Angelsachsische financieele wereld verhinderde bovendien voor eens en voor altijd dat het gezonde verstand in deze landen zich kon doen gelden; tegen hun eigen belangen in verklaarden zij zich tegen de noodzakelijkheid van de Europeesche economische eenheid, totdat eindelijk het systeem van de nationaalsocialistische economie een uitweg uit hun noodtoestand aangaf en in enkele dezer staten het gezond verstand deed terugkeeren.

VI. DE VREES VOOR DE EUROPEESCHE EENHEID.

Het spreekt vanzelf dat men met de stillegging van de ontwikkeling op het Europeesche continent scherp omlinjnde bedelingen had; want een zoodanig in stukken gereten werelddeel moest als Concurrent van eenige beteekenis niet meer in aanmerking kunnen komen. Zoowel Engeland als de U.S.A. hadden hierbij het grootste belang.

In de middeleeuwen was Engeland nog een staat, die op het vasteland was aangewezen; te beginnen met Hendrik VIII en vooral diens dochter Elisabeth viel echter met beslistheid een verwijdering van het continent waar te nemen. Het zwaartepunt werd naar de zee verlegd en uit Engeland ontstond langzamerhand het Britsche wereldrijk. Dit Rijk werd geheel en al gevestigd op zijne suprematie ter zee. Er dreigde

terstond gevaar, wanneer een of ander land zóó sterk werd dat het tot den bouw van een grootere vloot kon overgaan. Uit dien hoofde voerde Engeland reeds van den beginne af een politiek van het evenwicht der machten, de z.g. „balance of power”; om het maar eens duidelijk uit te drukken beteekende dit: elke machtige staat op het continent moet met behulp van de op één na machtigste staat aldaar bedwongen worden. Of — om het nog weer duidelijker te zeggen: Engeland moest onder alle omstandigheden verhinderen dat een Europeesche eenheid als zijn machtigste concurrent zou kunnen ontstaan. Het Dictaat van Versailles zoowel als de instandhouding van de onderlinge tegenstellingen in Europa vormden dus op volkomen duidelijke wijze de basis voor de Engelsche politiek, evenals vroeger Spanje, Nederland en Frankrijk bestreden waren — terstond en met succes — zoodra deze staten dreigden te machtig te zullen worden.

Ook de U.S.A. hadden een groot belang bij de oneenigheid in Europa. Voor de Vereenigde Staten beteekende de wereldoorlog het einde van een eerste imperialistisch tijdperk, waarin talrijke Middellamerikaansche streken of gebieden in den Grooten Oceaan deels geannexeerd, deels afhankelijk gemaakt werden en Zuid-Amerika tevens volkomen geknecht werd op financieel gebied. Door de oorlogsleveranties aan de geallieerden steeg de Noordamerikaansche goudvoorraad tot ongehoorde proporties, terwijl de industrie zich uitbreidde tot verre boven de behoeften van het eigen land.

Daar goud slechts voordeel oplevert, indien het „belegd”, m.a.w. uitgeleend kan worden en daar bovendien Noord-Amerika op stukken na niet zooveel goud kon opnemen als het bezat, zoo moest het wel zijn toevlucht nemen tot beleggingen in het buitenland. Doch het buitenland kon alleen rente betalen in den vorm van goederen, daar het zelf niet genoeg goud ter beschikking had. Zodoende waren de Vereenigde Staten genoodzaakt tot een aanzienlijke invoer van grondstoffen en industriele producten over te gaan indien het kapitaal in het buitenland moest worden ondergebracht. Een dergelijke invoer moest dan tevens de eigen — overvoerde — industrie doodelijk beïnvloeden, omdat deze gedwongen was te exporteeren om zelf te kunnen bestaan. De kapitalisten en industrieelen vertegenwoordigden aldus tegenovergestelde interessen die

ook door Roosevelt's New Deal plan niet bij elkaar gebracht konden worden. Resultaat 10 miljoen werklozen, die in 1939 waren ingeschreven. Ex-President Hoover voorspelde steeds weer een komende revolutie en de toestand werd zóó dreigend dat onmiddellijk een of andere uitweg gevonden moest worden.

Deze uitweg was de oorlog, een Europeesche oorlog van groote afmetingen, die evenals de wereldoorlog voor de Vereenigde Staten kapitaalbeleggingsmogelijkheden en tevens oorlogseveranties moest brengen. Om deze en om geen andere redenen heeft Roosevelt stelselmatig het uitbreken van de vijandelijkheden in Europa ondersteund en tevens veroorzaakt en door zijne garanties aan Polen, Engeland en Frankrijk een oorlog ontketend die heel Europa in dood en tranen zou storten. Doch dit was juist zijne bedoeling; want slechts de vernietiging van de Europeesche concurrentie zou in staat zijn de Noordamerikaansche crisis uiteindelijk op te lossen en de revolutie te verhinderen. Indien de Europeesche industrie en de verzorging met grondstoffen ervan slechts gedeeltelijk intact bleven, dan zouden de Vereenigde Staten namelijk na dezen oorlog weer voor dezelfde moeilijkheden staan als na den wereldoorlog, echter met dit verschil, dat de opeenhooping van het goud en de overproductie in de industrie — de crisisfactoren — zich nog aanzienlijk vergroot zouden hebben. —

Slechts indien Europa en zoo mogelijk ook alle andere door de U.S.A. niet gecontroleerde gebieden hunne grondstoffenproductie en ook hun industrie totaal verloren, indien ze dus tot den rang van koloniale gebieden afdaalden, slechts dan kon Roosevelt erop rekenen dat hij op langen termijn zijne eigen industrie zou kunnen aan den gang houden, en dat hij tevens zijn goudvoorraad winstgevend zou kunnen beleggen. De politiek van de „verbrande aarde“, welke zoowel door de UdSSR alsook door de Regeering van Nederlandsch Oost-Indië wordt toegepast, ligt derhalve volkomen in de lijn van de Amerikaansche doelstelling. Vandaar dan ook dat elk op zichzelf staand geval in de pers der V.S. levendig begroet wordt. En ofschoon Roosevelt om reeds te voren verklaarde redenen in Duitschland zijn voornaamsten vijand ziet, zoo verheugt hij zich daarom evenzeer over elke Duitse bom die op een Engelsch industrie-centrum nederdaalt. Hij heeft duidelijk ingezien — zulks in tegenstelling met vele Europeanen — dat deze oorlog thans

een oorlog van continenten is; om die redenen dringt hij op — systematische wijze — tegen Europa, bezet Engelsche steunpunten, legt een basis in Liberia aan, en heeft zich op Groenland, IJsland en ook Noord-Ierland vastgezet.

Duidelijk is dat deze politiek tevens tegen Engeland is gericht — als Britsch wereldrijk — dat onder den druk van de vorming der „groote ruimten” zienderwijze uiteenvalt en zijn suprematie reeds lang heeft verloren; zelfs indien de geallieerden den oorlog mochten winnen, zou Engeland zijn oude macht nooit meer kunnen terugkrijgen; onder de verblinde leiding van Churchill strijdt het heden uitsluitend voor Noordamerikaansche belangen, en wel precies als de Europeesche emigrantenregeeringen in London, met de Nederlandsche aan het hoofd. Zooals de tweede — intusschen waardeloos geworden — reden voor den oorlog de wil van Engeland was om het Europeesche continent in bedwang te houden, ten einde zijn suprematie te kunnen redden, zoo ligt dus de derde reden in de onbekwaamheid van Noord-Amerika om zijn eigen economische crisis meester te worden en in de poging om deze door een Europeeschen oorlog op te lossen. Het doel is hierbij de totale niet-Noordamerikaansche concurrentie te vernietigen. —

VII. DE INTERNATIONALEN.

Het staat vast dat de Fransche revolutie van 1792 het werk is geweest van de vrijmetselaarsloges; als gevolg hiervan ontstond een „humanitaire” ontwikkeling, die de wereldburgerij propageerde en het contact van den mensch op zichzelf met familie en volk systematisch vernietigde. De „natie” was niet zoowat de gemeenschap van de volksgenooten doch het totaal van de staatsburgers, waarbij het dan geen rol speelde of deze staatsburgers tevens leden van het staatsvolk waren. Door deze ontwikkeling werd de volksche structuur der staten vernietigd en in het geheim de heerschappij der Joden opgericht, die — verdeeld over alle landen en in het bezit van het goud — hun invloed slechts konden handhaven indien ze de volkeren van hun natuurlijke bronnen, hun bloed en hun bodem, hun familie en volk, hun tehuis en vaderland, konden vervreemden.

Dit geschiedde door de systematische oprichting van zogenoemde „Internationalen”, die scheidingslijnen midden door

de volkeren trokken en deze verdeelden in tegenstrijdige groepen en partijen. Daarbij was het van geen beteekenis of deze Internationalen nu vrijmetselaars of marxisten, dan wel democraten of bolsjewisten heetten, van belang was echter dat ze onder Joodsche leiding stonden.

Dit bereikte men in ongelooflijk korten tijd over de heele linie. Want zoowel de voornaamste raadgevers van Roosevelt als Stalin alsook de draadtrekkers van de democratieën en tenslotte ook de beheerschers van de wereldeconomie zijn over het algemeen genomen Joden of personen die aan Joden verwant zijn. Roosevelt zelf heeft een reeks Joodsche voorouders en Stalin is met een Jodin gehuwd. Ook de invloed van Joodsche geldmagnaten en politieke personen beheerscht Engeland, waarbij het voldoende is te denken aan de Sassoons, aan Hore Belisha en aan Lord Reading.

Het spreekt vanzelf dat een beweging als het Nationaal-socialisme die uit het verscheurde Duitsche volk weder een gesloten eenheid en een volksgemeenschap maakte, die voor de Internationalen onkwetsbaar was, de plannen voor de wereldheerschappij van het Jodendom zeer aanzienlijk in de war zou sturen en zelfs een doodelijk gevaar zou kunnen worden, indien het op andere volken oversloeg. Van het oogenblik af dat Duitschland dus economisch en op buitenlandsch politiek gebied sterker werd, moest het vernietigd worden, opdat niet ook andere volken op de gedachte zouden kunnen komen zich van hunne internationale Heeren te bevrijden. Aldus ligt de vierde reden voor den oorlog in de bedreiging van de Joodsche wereldheerschappij door het nationaalsocialistische zelfbewustzijn der volkeren.

VIII. EN NU DE CONCLUSIES!

Derhalve is deze oorlog alles behalve een strijd voor de vrijheid en de rechten van den mensch; het is veel meer een oorlog van de werelddeelen tegenover elkander, die bewust ontketend is door de vertegenwoordigers van een den ondergang gedoemd democratisch Joodsch-Bolsjewistisch tijdperk. Hij heeft als éénig doel de heerschappij van het goud, de overheersching van Noord-Amerika en de wereldheerschappij der Joden te redden, Europa en Azië te degradeeren tot koloniale exploitatiegebieden en de jonge volken, die zich hiertegen verzetten in deze werelddeelen geheel te vernietigen.

Nog nooit in de geschiedenis van de menschheid is een oorlog met dergelijke duivelsche bedoelingen op touw gezet en ontketend, nog nooit te voren werden ten gunste van een klein aantal Joodsche kapitalisten honderden millioenen menschen zoo bewust in ellende gestort. En indien er heden nog een aantal gevluchte Europeesche regeeringen zijn die aan de zijde van de Vereenigde Staten medestrijden of dit althans van plan zijn, dan kan men van hen slechts zeggen dat zij of wel idioten of wel misdadigers zijn. Want zij verraden niet alleen hun eigen land, doch geheel Europa, ja, zelfs de heele menschheid.

Wat er van deze menschheid moet worden volgens den wil van de Joodsche draadtrekkers dat blijkt voldoende uit het voorbeeld van de Sovjet-Unie, die in de twintigjarige heerschappij van de volkeren van Rusland een afschuwelijk uniform mengsel van de allerlaagste levensstandaard heeft gemaakt. Dit — en niets anders — zal ook ons lot in Europa zijn, dat de menschevriend Roosevelt en de Joden in de geheele wereld ons toegedacht hebben. —

En laten wij ons niet bedriegen: het Bolsjewisme is reeds op weg!

De invloed van Stafford Cripps in Engeland is geenerlei teeken van verhoogd weerstandsvermogen. Het is daarentegen een eerste stormsein van bolsjewistische ontbinding van dit vroeger zoo gezonde volk, dat door Churchill met zekerheid in den afgrond gestort wordt. Winnen de geallieerden, dan wordt geheel Europa aan het Bolsjewisme overgeleverd en aan de hooge financieele wereld als slaven geofferd. Dat de doeleinden met het Bolsjewisme evenwijdig loopen blijkt voldoende uit de leeningen welke aan Moskou verstrekt worden.

Het Duitsche volk heeft met zijne bondgenooten het gevaar duidelijk erkend, dat het bedreigt. Inmiddels is de oorlog, die de Vereenigde Staten alleen winst zou brengen, tot aan de kusten van dat land uitgebreid.

Europa en Oost-Azië zullen ervoor zorgen dat de misdadige plannen van het wereldjodendom eens en voor altijd vernietigd worden. Nu is echter ook de tijd aangebroken dat de Europeesche volken, die nog afzijdig staan, inzien waar eigenlijk de vijand zich bevindt. En dat daaruit de noodige conclusies worden getrokken. Ontwaak Europa!! —